

Feltámadott az Úr biztonnyal!

Időpont: 1967. január 17. Imaóra.

Helyszín: Győr-Szabadhegy

Alapige 1: II. Mózes 3,7-15

Az Úr pedig monda: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Égyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az Égyiptombeliek kezéből és felvigyem őt arról a földről, jó és tágas földre, téjjel és mézzel folyó földre, a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok lakóhelyére. Mivel hát ímé feljutott hozzám az Izráel fiainak kiáltása és láttam is a nyomorgatást, amelylyel nyomorgatják őket az Égyiptombeliek: Most azért eredj, elküldelek téged a Faraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Égyiptomból.

Mózes pedig monda az Istennek: Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek a Faraóhoz és kihozzam az Izráel fiait Égyiptomból? És felele: Én veled lések! és ez lesz a jele, hogy én küldöttelek téged, hogy mikor kihozod a népet Égyiptomból, ezen a hegyen fogtok szolgálni az Istennek.

Mózes pedig monda az Istennek: Ímé én elmegyek az Izráel fiaihoz és ezt mondom nékik: A ti atyáitok Istene küldött engem ti hozzátok; ha azt mondják nékem: Mi a neve? mit mondjak nékik?

És monda Isten Mózesnek: VAGYOK AKI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok. És ismét monda Isten Mózesnek: Így szólj az Izráel fiaihoz: Az Úr, a ti atyáitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene küldött engem ti hozzátok. Ez az én nevem mind örökké és ez az én emlékezetem nemzetségről nemzetségre.

Alapige 2: Lukács 24,13-35
Ének: 783.

És ímé azok közül ketten mennek vala ugyanazon a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira vala, melynek neve vala Emmaus. És beszélgetének magok közt mindazokról, amik történtek. És lőn, hogy amint beszélgetének és egymástól kérdezősködének, maga Jézus hozzájuk menvén, velök együtt megy vala az úton. De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék. Monda pedig nékik: Micsoda szavak ezek, amelyeket egymással váltotok jártotokban? és miért vagytok szomorú ábrázattal?

Felelvén pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda néki: Csak te vagy-é jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod minémű dolgok lettek abban e napokon? És monda nékik: Micsoda dolgok? Azok pedig mondának néki: amelyek esének a Názáretbeli Jézuson, ki próféta vala, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt: És mimódon adák őt a főpapok és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték őt. Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt. De mindezek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek. Hanem valami közülünk való asszonyok is megdöbbsentettek minket, kik jó reggel a sírnál valának; És mikor nem találták az ő testét, haza jöttek, mondván, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondják, hogy ő él. És azok közül némelyek, kik velünk valának, elmenének a sírhoz, és úgy találák, amint az asszonyok is mondták; őt pedig nem látták.

És ő monda nékik: Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívésére, amiket a próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-é szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, amik ő felőle megíratlak.

Elközelítének pedig a faluhoz, amelybe mennek vala; és ő úgy tőn, mintha tovább menne. De kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk, mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott!

Beméne azért, hogy velök maradjon. És lőn, mikor leült velök, a kenyeret vévén, megáldá, és megszegvén, nékik adá. És megnyilatkoznak az ő szemeik, és megismerék őt; de ő eltűnt előlük.

És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezett-é a mi szívünk mi bennünk, mikor nékünk szóla az úton, és mikor magyarázá nékünk az írásokat? És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a tizenegyet és azokat, akik velök valának. Kik ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonynyal, és megjelent Simonnak! És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképpen ismerték meg ők a kenyér megszegéséről.

Imádság: Úr Jézus Krisztus, drága Megváltónk!

Köszönjük Neked, hogy Isten Báránya voltál, vagy és maradsz mindenkoron. Köszönjük, hogy minden bűnünket Reád vethetjük és Te elszenvetted minden bűnünkért a büntetést. Köszönjük, mert Neked sem volt könnyű! Az örök szentség és tisztaság vállalta minden szennyünket és az örök Igazság minden hazugságunkat. Ha ezer nyelvünk volna s mindegyik egymással versenyezve dicsérne, sem tudánk elmondani, elénekelni a Te nagy Nevednek dicséretét!

Köszönjük Urunk, hogy odafent a mennyek országában is majd a Bárány énekét énekelhetjük, egy örök életen keresztül magasztalhatunk, hogy magadra vetted minden bűnünket, elszenvetted érettünk, helyettünk minden büntetésünket és bemenetelt biztosítottál a Te véred, engesztelő áldozatod által.

Kérünk, szentelj meg most a Te Igéddel, mert a Te Igéd igazság! Engedd, hogy meg tudjunk alázkodni előtte és fel tudjunk emelkedni általa! Tied Urunk a dicséret, mienk csak orcánk pirulása! Könyörülj rajtunk és szólj hozzánk!

Ámen.

Két történet a mai imaóra szentírási alapja: egyik az egyiptomi szabadulás története, a másik az emmausi tanítványok története.

1. Az egyiptomi szabadulás története.

Ez a szentírási szakasz az egyiptomi rabság idejébe vezet bennünket. Annakidején, tudjuk, az éhínség elől odamenekültek az izraeliták. Először erőszakos, bűnös úton József jutott Egyiptomba. Azután felébredt benne a nélkülöző, elhagyott család iránt való felelősség. Kánaán földjéről elhozatta atyját és egész családját Egyiptomba. 70-en voltak az öreg Izraellel együtt. József a maga előrelátásával, gondviselésével az éhínség idejére biztosította úgy családját, mint az egyiptomiak életét.

Mindez a régmúlté. József meghalt. Izrael népe Egyiptomban hatalmas nagy néppé növekedett. Elkezdtek tőlük félni az egyiptomiak. Arra gondoltak, ha egyszer ez a nép föllázad, önállóságot, szabadságot követel, vajon Egyiptom ellent fog-e tudni állni nekik? Ezért elkezdtek Izrael népét sanyargatni. Először nagyon nehéz munkával bízták meg. Azután a népirtásnak egy módjához folyamodtak. A rabságban élő nép fiú-gyermekeit még megszületésük előtt halálra ítélték. Kiadta a fáraó a parancsot a bábáknak, hogy mikor zsidóasszonyhoz hívják őket, akkor pusztítsák el a fiú-gyermekeket.

Rettentő dolog, mikor egy népet halálra ítélnék. Ennél csak az rettenetesebb, mikor egy nép önmagát ítéli halálra. Amire gondolni sem mertek akkor, ma már beszélnek róla, egy népnek a meg sem született gyermekeit is halálra tudják ítélni!

Ebben a helyzetben az a borzasztó, hogy Isten nem mozdul! A fiú-gyermekeket egymás után dobják a Nílusba, a megmaradtakat sanyargatják. Ennek a vége csak a temető, a halál lehet! És Isten nem mozdul! Ebben az egész történetben ez a legborzasztóbb! Nem az, hogy az édesanyáktól elveszik a gyermekét és megölik, nem az, hogy az édesapák nem ölelhetik magukhoz fiúgyermekeiket, nem az, hogy egy nép nem lát jövendőt maga előtt! Az a

borzalmas, hogy Isten nem mozdul! Isten elnézi egy nép meggyilkolásának ezt a rettentő katasztrófáját.

Hát nem látja az Úr ezt a nyomorúságot?! Nem az Ő népe kiált hozzá?! S Ő nem hallja! Vak az Isten, hogy nem látja mindazt a szenvedést, amit népének el kell szenvednie?! Vagy nem tekinti már népének azokat, akiket halálra ítélték? Itt többről van szó, mint egy nép meggyilkolásáról, mert ennek a népnek a hitét akarják meggyilkolni! Ez több, mint mikor életét akarják elvenni. Ugyanis akinek a halálban is megmarad a hite, annak még mindene megmarad, de aki életben marad úgy, mint a halál jegyese, annak már nincsen reménysége. Ebben a helyzetben él Izrael népe.

Mikor Izrael népe ebben a helyzetben él, akkor egy embert kiválaszt Isten és egy emberen keresztül akarja megmenteni az Ő népét. Istennek volna hatalma, hogy Ő maga nyúljon bele a történelem folyásába s Ő maga szabadítsa meg népét csodálatos tettekkel, amelyek előtt a fáraó is kénytelen megalázkodni engedelmesen. Nem, Ő ember által teremt szabadulást! Amíg Istennek van egy embere, akin keresztül meg tudja törni az idegen jármot, addig az a nép nem veszett el! Ezt jól gondold meg!

Isten nem azt mondja, hogy népezér legyen, aki az egyiptomi műveltséget szerezze meg magának. Mikor az Úr elhívása megérkezik Mózeshez, akkor már egyszerű pásztorember. Ott él a pusztában s legelteti nyáját. Ott beszélget Istennel és Isten beszélget vele. Nem olyan egyszerű dolog elszakadni népétől a fáraó leánya gyermekének, a fáraó unokájának tartott Mózesnek! Nem volt könnyű neki Midján papi házában pásztornak lenni. Ebben a csendben Isten kiválasztása érkezik hozzá. Egy alkalommal így szól hozzá az Úr: „*Én vagyok a te Atyádnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene.*” És most a te Istened és a te népednek Istene vagyok és én látom a nyomorúságát! Látván látom az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. Le is szálllok, hogy megszabadítsam őt az egyiptombeliek kezéből.

Mikor egy népnek elveszett az ügye tökéletesen, mert az a nép halálra volt ítéelve, - olyanok mondták ki felette, akiknek volt hatalmuk, erejük, hogy ezt a halálos ítéletet végrehajtsák, - egy nép, mely gyermekeiben fog meghalni, akkor beleszól az Isten! Halálraítélt nép, én megszabadítalak téged! Megszabadítalak téged egy emberen keresztül!

Istennek volna hatalma, hogy másképpen oldja meg népének szabadulását Egyiptomból. Hatalma volna arra, hogy Egyiptomot törölje el a föld színéről és így nyissa meg a szabadulását népének, az is csoda lenne, de Ő egy ember által szabadítja meg Egyiptomból az Ő népét! Amíg egy ember van, aki Istené, aki Istennek engedelmeskedik, akit Isten céljaira fel tud használni, addig nincs veszve a világ, addig nincs veszve egy egész nép!

Itt van az egy ember óriási felelőssége! Nem ez az egyetlen történet, amely világosan megmondja ezt. Egy ember által jött a világra a bűn és a halál, egy ember által jött a világra az üdvösség: Ádám és Jézus Krisztus által! Most egy ember által jön a szabadulás! Ez az egy ember nem tartja méltónak magát erre a megbízatásra. Mindenféle emberi gondolatok támadnak fel benne: Uram, gondolj arra, hogy álljak a fáraó elé?! Én tulajdonképpen egy bírói ítélet elől szöktem el, az én kezemhez embervér tapad. Igaz, tudom menteni magamat, a honfiúi felháborodás üttette velem agyon az egyiptomit, de én mégis – mai szóval élve – körözött bűnös vagyok! Nem tudom, hogy az egyiptomiak emlékeznek-e még rá, hogy én mit cselekedtem, de az én népem bizonyonnyal emlékezik rá. Hogyha azok a hatóságok, melyeknek az a kötelességük, hogy a ki nem nyomozott gyilkosokat megbüntessék, rám találnak, ki fog engem tőlük megszabadítani? Uram, Te tőlem azt kívánod, hogy menjek a halálba? Én nem fogom tudni népemet kiszabadítani, de magamat tönkre fogom tenni.

Furcsa Isten parancsa s nem furcsa az, hogy Mózes vonakodik. De mindig Istennek van igaza! Ha Isten jónak látja, hogy ez az ember bűnei tudatában mégis menjen Egyiptomba, arra a helyre, ahol megölte valamikor az egyiptomi embert, akkor minden bizonnyal úgy van jól!

Mindez már el van határozva. Mózes alkudozik még, de beadja derekát és elmegy Egyiptomba. Csak a megszabadítandó nép nem tud róla. A zsidók Egyiptomban még nyögnek az iga alatt, még nem látnak semmit a jövőből, pedig már el van határozva a szabadítás! Messze idegenben már ki van jelölve az Úr kezétől az az ember, aki a szabadulást végre fogja hajtani. Isten nem köti világkormányzó tervét az emberek orrára, de mindig jó volt, amit cselekedett, mindig jól van, amit cselekszik és mindig jól lesz, amit Ő fog cselekedni.

A nép, mely meg fog szabadulni, még nem tud róla, de Isten tud róla. Ezzel a kérdés el van intézve. Isten mindenütt jelen van és mindent lát, de Ő nem mindig látható. Vannak időszakok, melyekben Isten elrejtőzik az ember elől, mintha meghalt volna Isten. De legtöbbször nem Isten rejtőzik el az ember elől, hanem az ember rejtőzik el Isten elől. Szegény gyámoltalan ember azt gondolja, hogy Isten nem láthatja őt. Ádám is így gondolkozott és minden bűnös ember azóta is így gondolkodik. De nem az a legnagyobb tragédiája az embernek, mikor az ember elrejtőzik Isten elől, mert Isten ránk talál, megszólít. Az a legnagyobb tragédiája az embernek, mikor Isten rejtőzik el az ember elől! Az ember ugyanis hiába keresi Istent, magától senkitől ezen a világon nem kaphat tanácsot, útmutatást arra, hogy az elrejtőzködő Istent megtalálhassa, csak akkor találhatja meg, ha Ő maga jelenti ki magát!

Aki nem hisz, az maga sem látja, hogy él az Isten az égben! Az csak a nyomorúságot, az egyiptomi rabságot, a keményszívű, keménykezű embereket látja, akiknek korbács van kezükben, de nem látja azt, Aki mindezt látja, Aki él, ha nem is gondolnak rá, Aki az égből irgalommal tekint azokra, akik nem törődnek vele.

Ez a mai estére kijelölt Ige főképpen abban a tekintetben tartozik témánkhoz, hogy Isten az Ő szent Fia, a mi Urunk Jézus Krisztus, nemcsak általában él, tőlünk függetlenül él, hanem törődik velünk akkor is, mikor azt gondoljuk, hogy Istennek nem fáj az, ami nekünk fáj, hogy nem törődik Isten azzal milyen sorsa van népének, az Ő gyermekeinek, - Ő akkor is törődik velünk. Hányszor van, hogy elkeseredett emberek, családok és népek azt mondják: Nincs Isten, vagy ha van, akkor nem törődik velünk, pedig Isten már megindult, hogy megszabadítsa őket. A pusztában már neveli azt, akit eszköznek akar felhasználni. Egyszer majd a maga idejében nyilvánosságra jut Isten mentő akarata.

2. Az emmausi tanítványok története.

Az emmausi tanítványok története nagyon emberi történet. Ezek az emberek temetőben járnak lélekben, mikor Jézus már feltámadott és a sír üres. Ezek az emberek még mindig a halott Jézust siratják, pedig Ő már feltámadott és él! Ezekkel az emberekkel olyanok beszéltek, akik látták a feltámadott Urat – és ők mégis hitetlenkednek. Jézus legközelebbi környezetéhez tartoznak, hallják evangéliumát, de nem hiszik róla, hogy feltámadott és él! Szomorú az, hogy ez az egész emmausi út húsvétkor történik. Ha nagypénteken, vagy nagyszombaton mennek ilyen megtépázott gondolatokkal, ilyen szívvel haza, mint akik Jézusban mindent elveszítettek, azt még emberileg meg tudjuk érteni. De Jézus feltámadott, él, megjelent embereknek, mondták nekik, ők mégis olyan lehajtott fejjel mennek, mintha temetőben járnának.

Üres a világ, nemcsak a ház, mióta nincs itt Krisztus!

Útközben melléjük lép Jézus. Kikérdezi őket, miért olyan szomorú ábrázatúak. Elmondják neki nagy bánatukat Jézus haláláról s észre sem veszik, hogy ki van mellettük; hogy húsvét van s ők még mindig nagypénteken vagy nagyszombaton élnek. Hallják evangéliumát, de a hit hiánya megvakítja szemüket. Jézus közben az Írásokat magyarázza nekik. Milyen csodálatos egy bibliára lehetett az! Jézus elővette minden bizonnyal azokat a szentírási szakaszokat,

amelyek róla és az Ő haláláról jövendölnek. Neki nem volt Biblia kezében, Ő azt mind fejből idézte. Gondolsz-e te arra, mit jelent, hogy Jézus Krisztusnak olyan bibliája volt, amely a fejében, a szívében volt, nem pedig olyan, amely a zsebében, vagy táskájában volt. Milyen újszerű az, amit ez a bibliára jelent. Hallani, csodálni azt, hogyan ismeri a Bibliát, hogyan tudja mit, miképpen mondtak Mózesről kezdve a szentíratok írói Jézusról, s azt kezdi fejtegetni nekik. Milyen kár, hogy ez a bibliára nincs leírva! Milyen jó volna egyszer elolvasni úgy, mintha szíve vérével volna írva, Jézus bizonyágtételét önmagáról. Hogyan olvasta Ő a bibliát, hogyan olvasta ki belőle a saját sorsát és miképpen engedelmességet annak egészen a kereszt haláláig.

Mégsem ismertek rá! Szemük elől el volt rejtve az Úr Jézus megismerése. A bibliaismeret, Jézus Krisztust, a golgothai keresztet a központba állított bibliaismeret, szívükben valami gerjedelmet keltett, hogy ennek az embernek igaza van! Így érnek el falujukba. Nem akarják továbbengedni. Az ürügy, amivel ott tartják az: este van, maradj nálunk! Szegény emberek vagyunk, régóta nem voltunk itthon, de valamit majdcsak találunk, amivel elverjük az éhséget. Szeretnénk mindazt, amit vigasztalásul mondtál az Írásokból, meghálálni azzal, hogy szegény asztalunknak vendége légy. És Jézus bemegy.

Milyen csodálatos: Jézust szavairól nem ismerik meg, az alakja elrejtetik szemeik elől, de mikor egy egyszerű kézmozdulattal megáll a vacsorára megterített asztal előtt és veszi a kenyeret, megáldja, megtöri és nekik adja, abban a pillanatban mintha pikkely esett volna le ennek a két tanítványnak szeméről. Ezt a mozdulatot valamikor látták, ezt az imádságot valamikor hallották! Egyszerre felrémlik előttük, először ködösen: ez Jézus Krisztus! Ő volt, aki mindig így vette kezébe a kenyeret és olyan magától értetődően az asztalfő vezérhelyét foglalta el, aki kezének áldása nyomán megsokasodott a kisgyermek öt árpakenyere és két halacszkája. Egyre világosabban rájöttek arra: ez Jézus!

Olyan csodálatos, hogy milyen kis dologról tud ráismerni az ember a másokra! Hiszen az, amit Jézus cselekedett, nem volt valami olyan különös dolog, amit senki más nem csinált volna így. Az a családfő kötelessége volt, amikor az étkezéshez asztalhoz ültek. Nem tudom mi volt a különös, amiről ráismertek. A tekintetében volt-e valami, vagy a kézmozdulatában volt valami, nem tudjuk, de ahogyan nekik a kenyeret adta, arról ráismernek! Megáldotta, megszegette a kenyeret és nekik adta s abban a pillanatban eltűnt. Elvégezte munkáját.

Ezek az emberek úgy indultak el Jeruzsálemből Emmausba, mint akik siratták a szomorú véget ért Jézust. Most egyszerre egymásra néznek, talán szeretnének leborulni az ismeretlen vendég előtt, imádni Őt. Ki tudja melyik törte meg a nagy némaságot, csak annyit mondott: Jézus! Jézus volt itt, feltámadott, bizonytalán feltámadott! Lépésről-lépésre így világosodott meg előttük az egész húsvéti igazság.

Akkor ezek a fáradt emberek, akik nemcsak azért voltak fáradtak, mert Jeruzsálemből szülő- vagy lakóhelyükre hosszú utat tettek meg, hanem azért is, mert minden fizikai fáradtságnál sokkal nehezebben hordozható a lelki fáradtság, s egyszerre úgy érezték, új erő, új frissesség költözik beléjük. Elhatározták, visszamennek Jeruzsálembe! Most nem vonszolták az úton magukat, hanem szedték lábukat, siettek vissza. Ilyenkor vannak dolgok, apró, jelentéktelen dolgok, amiket észre sem vesz az ember. Odamennek a lakáshoz, ahol a tizenegy összegyülekezett. Nem kopognak, nem zörgetik az ajtót, hogy nyissák ki, talán csak berúgják. Az ember mikor úgy tele van valami örömmel, nem mindig tartja be az illendőségi szabályokat. Nem köszönnek nekik, nem mondják az összegyülteknek az akkori szokás szerint: Békesség néktek!, nem várják, míg ugyancsak felelik nekik: Békesség néktek! Csak azt mondják: Feltámadott az Úr bizonytalán! Láttuk Őt, beszéltünk vele. A többiek is ezt mondják és együtt van a csodálatos húsvéti gyülekezet.

Ráismertek. Miről ismertek rá? Van egy csodálatos dolog ebben a történetben. Az Igéről nem ismertek rá. Az ember azt gondolná, hogy ha valaki egyszer az élet rejtélyeit olyan világosan tudja megmagyarázni: Isten mit miért enged megtörténni, Isten mit miért csinál, ráismer az ember arra: ez az Isten embere! Az Igéből nem ismertek rá! Ő tudja, hogy miért nem ismernek az Igéből rá, mindenesetre nem azért, mert Jézus nem hirdette nekik jól a feltámadás Igéjét. Gyötrelmes, mikor az ember átengedi magát a kételkedés és hitetlenkedés varázsának. Ettől úgy meg tud vakulni, hogy a legnagyobb fényességet sem látja meg.

Testvérem! Engeded te látásra vezetni magadat olyan dolgokban, melyekben előre elképzelt vélekedésed akadályoz a hitben?!

Él Isten az égből! Nemcsak feltámadott, ez csak történelmi jelenség lenne! Él, bizony! Él!

Ez az Ige megkérdezi téged is: hiszed-e? Mint ahogy a bethániai temetőben megkérdezte valamikor az Úr Mártát: Hiszed-e, hogy én vagyok a feltámadás és az élet s aki hisz én bennem, ha meghal is él?

Arra tanít az egyiptomi szabadulás története: Isten él! Ha nem is látom, él! Ha mindennek az ellenkezőjét látom: nyomorúságot, szenvedést, nyomorgatást látok, él az Isten! Él, mert él Jézus! Erre tanít az emmausi tanítványok története.

Testvérem! Nem tudom milyen lélekkel járod életed útját, mennyi benned Isten titkai felismerése, mennyi benned az Isten felé jelentkező kritika, én csak azt tudom, az emmausi tanítványok számára valóság volt, hogy az Igében Jézus volt jelen. A mi számunkra is ugyanilyen kézzelfogható valóság, hogy az Igében Ő van velünk, Ő szól az Igében hozzánk, a mi kérdéseinkhez és az Igében Ő akar rámutatni arra, amit meg kell látnunk, de nem látunk, amit el kell hinnünk, de mi nem hiszünk!

Oh boldog ház, amelyben megjelent Jézus! Ő pedig mindig és mindenütt megjelenik, ahol utána bánkódó és Őt kereső szívek ma is keresik Őt.

Ámen.